

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 70.132 van 9 december 1997

A. 65.817/III-21.892

In zake : **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Pensioenen,

tegen :

GOMER Elie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Raymond SOREL, advocaat,
Tervurenlaan 268 A
1150 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, IIIe KAMER,

Gezien het op 29 september 1995 ingediende verzoekschrift waarbij de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Pensioenen, de nietigverklaring vordert van de beslissing d.d. 11 mei 1995 van de Commissie voor de vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen om de verwerende partij een invaliditeitspensioen toe te kennen dat van 1 oktober 1979 tot 31 december 1988 op basis van 40 % invaliditeit en vanaf 1 januari 1989 op basis van 80 % invaliditeit wordt berekend, alsook de nietigverklaring als consequentie van beslissing B die dezelfde commissie op dezelfde dag heeft genomen en waarbij de verwerende partij vanaf 1 augustus 1989 een invaliditeitspensioen wordt toegekend dat op basis van 85 % invaliditeit wordt berekend;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer FORTPIED, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 7 juni 1996, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 april 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 13 juni 1997;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van de heer AVART, auditeur-generaal, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. SOREL, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer PAUL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Elie GOMER, geboren op 29 mei 1923, een voormalig politieke gevangene is die van 29 november 1942 tot 14 april 1943 gevangengezet is;

Overwegende dat de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen op 5 maart 1992 een beslissing "B" neemt waarbij hem een definitief vergoedingspensioen wordt toegekend dat wordt berekend op basis van 70 % invaliditeit vanaf 1 januari 1989 voor de volgende aandoeningen :

- asthenie van politieke gevangenen;
- arteriopathie van de onderste ledematen;
- dystonie van de gal met opzwellen van de buik na de maaltijd en epigastrische problemen, occasioneel braken;

Overwegende dat de verwerende partij voorheen, op 10 augustus 1989, om de herziening heeft verzocht van een beslissing waarbij de Commissie voor vergoedingspensioenen de reumatische aandoening, aangevoerd op 29 oktober 1979, verwerpt op de grond dat niet bewezen is dat de gewrichtspijn te wijten is aan de omstandigheden waarin hij tijdens de oorlog gevangengezeten heeft; dat de Commissie voor de pensioenen zich over dat verzoek moest uitspreken en op 1 maart 1993 heeft beslist dat er geen reden tot herziening was om eenzelfde reden als die welke reeds is genoemd, omdat de geneeskundige verklaring van Dr. LEGRAND niet het ontbrekende bewijs levert, en om een andere reden, namelijk omdat de gewrichtspijn aan jicht te wijten is;

Overwegende dat de verwerende partij tegen die beslissing van 1 maart 1993 hoger beroep instelt en een aanvullend medisch verslag d.d. 5 augustus 1993 van Dr. LEGRAND overlegt; dat de Commissie van beroep, na een onderzoek voor de kamer van beroep van de gerechtelijk-geneeskundige dienst, op 11 mei 1995 een beslissing "A" neemt waarbij zij verklaart dat het hoger beroep gegrond is, de bestreden beslissing tenietdoet en de oorzakelijkheid van de "polyartrose" erkent door

verzoeker met toepassing van de artikelen 40, 42 en 43, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen een vergoedingspensioen toe te kennen dat van 1 oktober 1979 tot 31 december 1988 op basis van 40 % invaliditeit en vanaf 1 januari 1989 op basis van 80 % invaliditeit is berekend; dat de commissie in haar bijzonder verslag toegeeft dat het verzuim om de zaak uit het oogpunt van deel XV van de officiële Belgische schaal van de graad van invaliditeit te onderzoeken een feitelijke dwaling is in de zin van artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen en dat de aandoening waarvoor om een herziening is verzocht, volledig toe te schrijven is aan de gevangenschap doordat die aandoening, uit strikt medisch oogpunt, een laattijdig optredend gevolg van de gevangenschap is dat neerkomt op de vroegtijdige veroudering van het organisme ten gevolge van het syndroom van algemene ondermijning van het gestel veroorzaakt door gevangenzetting, in de zin van deel XV van de schaal, inzonderheid artikel 903; dat bij beslissing "B" van dezelfde dag wordt vastgesteld dat dit pensioen met ingang van 1 augustus 1989 op 85 % wordt gebracht wegens de verergering van de bij beslissing "A" erkende polyartrose;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 40, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen doordat de vergissing die de verwerende partij aanvoert tot staving van haar beroep bij de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen een rechtsdwaling is, terwijl krachtens een vaste rechtspraak van de Raad van State de vergissingen die volgens de voornoemde wetsbepaling in aanmerking kunnen worden genomen alleen betrekking hebben op verschrijvingen en objectieve fouten en niet op rechtsdwalingen;

Overwegende dat de verzoekende partij in casu de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen inzonderheid verwijt dat zij haar beslissing heeft gebaseerd op de rechtspraak die wordt aangenomen door de medische beroepskamers van de gerechtelijk-geneeskundige dienst en die inhoudt dat polyartrose bij politieke gevangenen verband moet houden met deel XV van de officiële Belgische schaal van de graad van invaliditeit; dat zij betoogt dat diezelfde commissie aldus, in strijd met artikel 40, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, aanvaard heeft om een rechtsdwaling in aanmerking te nemen, terwijl een verzoek tot herziening volgens diezelfde wetsbepaling niet op een dergelijke vergissing mag berusten;

Overwegende dat zeker is dat herziening alleen mogelijk is wegens een feitelijke dwaling en niet wegens een rechtsdwaling; dat de bestreden beslissing derhalve gebaseerd is op de omstandigheid dat de artrose waarover Elie GOMER destijds klaagde, niet kon worden erkend omdat hij de oorsprong ervan niet kon bewijzen, terwijl er toen geen "bewijzen van oorsprong" konden bestaan voor een degeneratieziekte die noodzakelijkerwijs laattijdig optreedt; dat het hier wel degelijk om een feitelijke en niet om een rechtsdwaling gaat; dat de commissie artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen terecht in toepassing heeft gebracht; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan de omstandigheid dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is omdat in die beslissing alleen staat dat het verzuim om de zaak uit het oogpunt van deel XV van de officiële Belgische schaal te onderzoeken een feitelijke dwaling is, maar niet uitdrukkelijk wordt vermeld welke specifieke

aspecten van de zaak de Commissie van beroep in aanmerking heeft genomen om het verzoek om herziening als gegrond te beschouwen;

Overwegende dat uit de feitelijke en juridische gegevens in de aanhef zelf niet kan worden opgemaakt dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van recht is gemotiveerd; dat van de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen eisen dat zij meer bijzonderheden omtrent de motivering van de bestreden beslissing verschaft, immers erop neerkomt dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar beslissing te geven; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan de discrepantie tussen de inhoud van de bestreden beslissing en de gegevens op het zittingsblad wat de dag betreft waarop het invaliditeitspensioen dat de Commissie van beroep uiteindelijk aan de verwerende partij heeft toegekend, uitwerking heeft; dat zij opmerkt dat hoewel in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te lezen staat dat de verwerende partij met ingang van 1 oktober 1979 een invaliditeitspensioen wordt toegekend, op het zittingsblad daarentegen nergens wordt vermeld dat de bestreden beslissing terugwerkende kracht heeft; dat zij daaruit afleidt dat de terugwerkende kracht van diezelfde beslissing nietig verklaard moet worden omdat de exacte inhoud van de bestreden beslissing daaromtrent niet kan worden bepaald;

Overwegende dat de omstandigheid dat op het zittingsblad, in tegenstelling met de bestreden beslissing zelf, niet wordt vermeld op welke dag het invaliditeitspensioen van de verwerende partij uitwerking heeft, geen invloed heeft op de geldigheid

van de kwestieuze beslissing van de Commissie van beroep; dat het zittingsblad immers niet de volledige inhoud van de beslissing van diezelfde commissie behoeft weer te geven; dat het zittingsblad hooguit een samenvatting en geen beknopt verslag van de zitting zelf moet geven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negen december 1900 zevenennegentig door :

de HH.	GEUS,	kamervoorzitter,
	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.